

■ **Добра справа**

Для всіх людей, для щирої молитви

В Україні збудовано безліч храмів: тут і славнозвісні величні лаври, де знаходять спокій і спасіння віряни, і маленькі сільські церкви, що збирають у своїх розписних стінах цілі родини. Час і погодні умови завдають їм неабиякої шкоди. Потребує оновлення й Свято-Троїцький храм села Любиковичі. Трішки історії. У 1983-1986 роках Мотрона Цаковська зводила житловий будинок. У 1986 році недобудоване приміщення подарували громаді села для церкви. Працівники Любиковицької сільської ради провели ремонтні роботи й уже на початку 90-х років у храмі проходили богослужіння. До 1999 року службу проводив отець Олександр (Олександр Загребельський). З 1999-го і по сьогоднішній день настоятелем Свято-Троїцького храму є отець Георгій (Юрій Семенович).

13 червня 2006 року архієпископ Сарненський і Поліський Анатолій звершив чин освячення храму та заклав святі мощі в його престол. З тих років, коштом і силами парафіян, проводили лише косметичні ремонти. На щось серйозніше грошей не вистачало. Ситуація з приміщенням стала зовсім поганою, коли під час служби на людей почав капати дощ. Тоді касирка Афанасія Гнатюк, хористка Ольга Куришко, парафіянка Катерина Селезень і свічниця Валентина Стельмах ініціювали збір коштів і пошуки майстрів на ремонт покрівлі. Саме Афанасія Михайлівна, Ольга Миколаївна, Катерина Семенівна та Валентина Адамівна віддали святій справі найдорожче – свій час, присвятивши його повністю відновленню храму. Приємно, що всі жителі села допомогли фінансово. Не лишилися байдужими навіть ті, хто, на жаль, нечасто відвідує службу. Бажання допомогти з ремонтом об'єднало односельців. Провести його зголосився уродженець Любикович Андрій Сусід - майстер, який постійно займається ремонтом в основному сакральних закла-

дів. Разом із колегами Петром Шкіндером, Андрієм Охримюком і Станіславом Губеню за повні два місяці замінили старий дірявий дах на нову фальцеву покрівлю. «Наші майстри із золотими руками», - тішились люди в селі. За час ремонту майстри та жителі Любикович стали як одна велика родина, бо ж і жили хлопці в будинку біля храму, а їсти готувала їм свічниця Валентина Стельмах також із пожертви громадян. Отож храм ожив, вже не протікає. Звісно, тепер владають в око старі вікна та двері, що не змінювались чи не з відкриття. Та й огорожу, сказав Андрій Сусід, варто було б замінити. Як Господь не залишає вірних своїх, так і парафіяни Свято-Троїцького храму спільними зусиллями обов'язково продовжать реконструкцію, пам'ятаючи про обов'язок християн.

Сьогоднішнього часу, де кожен день ніби рядок з Апокаліпсису, важливо не втратити віру та людяність. Час дуже тяжкий, і ми самі інколи того не помічаємо, у думках своїх кличемо Бога, а Бог кличе й чекає нас завжди. Творимо добро, бо зла вистачає. Дуже мало для християнина носити на ланцюжку образ розіп'ятого Христа. Важливо пам'ятати, яка ціна заплачена за спасіння людства, її ніколи не оціниш грошима, а лиш справедливим життям. Хоча як би тяжко було жити нам на цій землі, допомогти нужденному, нагодувати голодного, зігріти змерзлого - це недорого фінансово, але дорого перед лицем Господа. Не жаліймо пожертви на храм, де щоденно священник вимолює спасіння для своєї пастви та мир усій планеті.

Заповідей Господніх є всього десять, але їх вистачить для миру, любові, щастя, спасіння і просто для життя. Від нас із вами вимагається лише одне – виконувати їх.

Тамара ГНАТЮК,
завідуюча бібліотекою с. Любиковичі.

